

Vid ett vädringsfönster

Regnet fingrar på fönstret. I Bredäng står en meterhög stenstaty av en krum man med en get eller ett lamm vid sin sida utanför ett bostadskomplex på tolv våningar. Men eftersom han, den krumme, kanske en dräng; en far eller farfar till Bredängs första invandrare, de från Ormaryd, Kåbdalis och Brösarp; troligen är svensk så går där nog ett svin vid hans sida, eller en kalv. Å andra sidan kan det mycket väl vara ett lamm eller en get, ty bland de första som kom fanns också folk från Epidauros, Kraljevica och Catteragio. Den har stått där på sin sockel sedan 1967 och jag har gått femtio meter ifrån den, från höst till vår, morgon och middag, men såg den först igår.

Jag har i mitt lilla nattliga nöje vridit ner ljudet på en konsert med Freddie King, han som brukade spela på fångelser som en del i en tradition, Johnny Cash var en annan: om och om igen hugger han med underarmen mot gitarren och vrider sitt mäktiga ansikte ut och in och jag vet vad han försöker säga mig. I skokartonger och under ihoprullade strumpor i byråldador ligger texter jag skrivit; i pärmar, i notesblock, lite varstans. När det hela mörknat för mig, efteråt, sedan, kommer man, de efterlevande, den handfull som hade med mig att göra och ännu lever, stuva undan allt. När de fyra eller tolv år senare läser vad jag skrivit så ser de att jag druckit, känt mig ensam, haft ångest, älskat (glädjen är väl onödig att skriva om). Det är klart att man kommer slänga det mesta, kanske allt. Det beror på vem eller vilka som hugger klorna i dem, och hur de mår just den dagen. Regnet fingrar på fönstret, koltrasten släpper sina små pärlor till ljud: som tenn mot gråvädret.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten